

BEVEZETÉS

„Vagina.” Tessék. Kimondtam. „Vagina.” Megint kimondtam. Az utóbbi években sokszor kimondtam ezt a szót. Mondtam színházakban, egyetemeken, nappalikban, kávéházakban, vacsorapartikon, rádióműsorokban szerte az országban. Tévé-műsorokban is mondanám, ha hagynák. A *vagina monológok* minden előadásán százhuszonnyolc alkalommal mondom ki. A darab interjúkon alapul; több mint kétszáz, különböző társadalmi csoportba tartozó nővel beszélgettem a vaginájukról. Álmomban is kimondom. Kimondom, mert nem szabadna mondanom. Mondom, mert ez egy láthatatlan szó – olyan szó, ami aggodalmat, feszengést, szorongást, megvetést, undort vált ki az emberekből.

Kimondom, mert hiszem, hogy amit nem mondunk ki, azt nem értjük, nem ismerjük el, és nem gondolunk rá. Amiről nem beszélünk, az titok lesz; a titkok pedig gyakran szégyent, félelmet, mítoszokat keltenek. Kimondom, mert azt szeretném, ha egy nap nyugodtan tehetném ezt meg, büntudat és szégyen nélkül.

Kimondom, mert még nem találtuk meg azt a szót, ami ennél jobban kifejezné a jelentést, ami ezt az egész testtájat minden részével együtt jelenti. A „pina” vagy „punci” szó talán jobb, de túl sok mellékjelentés ragadt rájuk. Nem hiszem, hogy az emberek többségének pontos fogalmai vannak arról, hogy miről beszél, amikor a „punci” szót használják. A „vulva” is jó szó; konkrétabb, de nem hiszem, hogy az emberek többsége tudja, mit foglal magában.

Azért használom a „vagina” szót, mert amikor elkezdtem kimondani, rájöttem, mennyire szétestem, mennyire hiányos a kapcsolat a testem és a gondolkodásom között. A vaginám valami tőlem távoli dolog volt. Ritkán laktam be, ritkán látogattam. Lefoglalt a munka, az írás, az, hogy anya és barát legyek. Nem éreztem elsődleges forrásnak, életető erőnek, humor és kreativitás eredőjének a vaginámat. Gyötrődtem, féltem „odalent”. Kislány koromban megerősszakoltak, és bár felnőttem, és mindent megtettem, amit felnőtt nők szoktak tenni a vaginájukkal, miután megerősszakoltak, sosem tértem vissza igazán testemnek ebbe a részébe. Tulajdonképpen életem nagy részét e nélkül a hajtóerő, origó, második szív nélkül éltem le.

A „vagina” szót használom, mert azt akarom, hogy az emberek reagáljanak, és reagáljanak is. A világ sok részén próbálták kicenzúrázni a szót *A vagina monológok* előadásaiból és minden vele kapcsolatos kommunikációból: a nagy újságok hirdeté-seiből, az áruházakban árult jegyekről, a színházak előtti plakátokról és molinókról, a jegyirodáknál telefonos jegyrendelésnél a géphang csak „Monológokat” vagy „V. monológokat” mondott.

– Miért van ez így? – kérdezem. – A „vagina” nem pornográf szó; tulajdonképpen orvosi szakszó, a test egy részének neve, mint a „könyök” vagy a „borda”.

– Lehet, hogy nem pornográf – mondják az emberek –, de mocskos szó. Ha meghallják a kislányaink, mit mondunk nekik?

– Talán azt, hogy nekik is van vaginájuk – mondom. – Ha még nem tudnák. Ezt akár ünnepelni is lehetne.

– De a vaginát nem nevezik „vaginának” – mondják.

– Akkor minek? – kérdezem.

Ők erre azt mondják:

– Pinának, mókusnak, puncinak, punának, muffnak, mézesbödönnek, résnek, sunának... – és a lista sokáig folytatódik.

A „vagina” szót használom, mert olvastam a statisztikákat, és rossz dolgok történnek a nők vaginájával világszerte: az Egyesült Államokban évente 500 ezer nőt erőszakolnak meg; a világon 100 millió olyan nő él, akinek nemi szervét megcsonkították; és még hosszan folytathatnánk a listát. A „vagina” szót használom, mert azt akarom, hogy ezek a rossz dolgok megszűnjenek. Tudom, hogy nem fognak megszűnni, amíg nem tárjuk fel, mi is történik, és ennek egyetlen lehetséges módja az, ha lehetővé tesszük, hogy a nők a büntetéstől és megtorlástól való félelem nélkül beszéljenek.

Félelmetes kimondani a „vagina” szót. Elsőre olyan, mintha egy láthatatlan falon próbálnál áthatolni. „Vagina”. Büntudatot érzel, azt, hogy rossz vagy, mintha bármelyik pillanatban megüthetne miatta valaki. Aztán miután már százszor vagy ezerszer kimondtad, eszedbe jut, hogy ez a *te* szavad, a *te* tested, a *te* leglényegibb részed. Hirtelen ráébredsz, hogy a szégyen és zavar, amit a szó kimondásakor eddig éreztél, elhallgattatásod, akaratod megtörésének eszköze.

Onnantól egyre többször mondod ki ezt a szót. Szenvedéllyel, sürgetően mondod ki, mert megérzed, hogy ha nem mondod, a félelem megint legyőz, és visszatér a zavart suttogás. Kimondod, amikor csak tudod, minden beszélgetésbe beleszövöd.

Izgat a vaginád; tanulmányozni akarod, felfedezni, bemutatkozni neki, rájönni, hogyan hallgasd meg, hogyan kényeztesd, hogyan tartsd meg egészségesnek, bölcsnek, erősnek. Megtanulod kielégíteni magadat, és megtanítod a kedvesedet, hogyan elégítsen ki téged.

Egész nap tudatában vagy a vaginádnak, akárhol vagy; autóban, bevásárlóközpontban, tornateremben, az irodában. Tudatában vagy, hogy a lábad között egy drága, gyönyörű, élethordozó rész van, és ettől mosolyogsz; büszkeség tölt el.

És ahogy egyre több nő mondja ki ezt a szót, egyre kevésbé lesz nagy ügy; nyelvünk, életünk részévé válik. Vaginánk belénk épül, tiszteljük, szent testünk része lesz, gondolkodásunkhoz kapcsolódik, lelkünket táplálja. Elmúlik a szégyen, megszűnik az erőszak, mert a vagina a valóság részévé válik, az erős, bölcs, vaginát kimondó nőkévé.

Nagy út áll előttünk.

Ez a kezdet. Ez a megfelelő hely, ahol vaginánkról gondolkodhatunk, más nők vaginájáról tanulhatunk, történeteket és interjúkat hallgathatunk, kérdéseket válaszolhatunk meg és kérdéseket tehetünk fel. Ez az a hely, ahol megszabadulhatunk a mítoszoktól, a szégyentől, a félelemtől. Ez az a hely, ahol gyakorolhatjuk a szó kimondását, mert, mint tudjuk, ez a szó az, ami előrevisz minket és felszabadít. „VAGINA”.

MIT VISELNE A VAGINÁD, HA FELÖLTÖZNE?

Sapkát.
Bőrdzsekit.
Selyemharisnyát.
Nercbundát.
Rózsaszín boát.
Szmokingot.
Farmernadrágot.
Szűk szoknyát.
Smaragdokat.
Nagyestélyit.
Flittert.
Balettszoknyát.
Áttetsző fekete csipkebugyit.
Tafota báli ruhát.
Valami praktikusát, mosógépben moshatót.
Álarcot.
Bíbor bársonypizsamát.
Angórát.
Vérvörös csokornyakkendőt.
Hermelint és gyöngyöket.
Nagy virágos kalapot.
Fátyolból függönyt.
Selyemkimonót.
Szemüveget.
Mackónadrágot.
Tetovált képeket.
Szögesdrót kerítést.
Körömcipőt.
Csipkét és bakancsot.
Bíborszín tollakat, kagylót és gallyakat.
Vattát.
Kötényt.
Bikinit.
Átlátszó esőköpenyt.

AZ ÉN VAGINÁM AZ ÉN SZÜLŐFALUM VOLT

A vaginám: zöld rét, hamvas-harmatos rózsaszín mező volt. Tehénbögés, lenyugvó nap, kedvesem érintése, puha szalma.

Van valami a lábaim között. Nem tudom, mi az. Nem érintem meg. Már nem. Soha többé. Azóta nem.

Cserfes volt az én vaginám, türelmetlen, nem bírt várni. Szavakkal szólt egyre-másra, abbahagyni sem próbálta, beszélt folyton: igen, igen, ó igen.

Ó nem! Azóta nem, mióta álmaimban egy döglött állat van odalent, vastag fekete horgászsínórral odavarrva... és dögszaga lemoshatatlan... és dől a vér felhasított torkából, átvérzi nyári ruhámat... átvérzik mindegyik nyári ruhámon.

A vaginám leánydalokat énekel, kecskék nyakában lógó kolompok dalait, vad őszi mezők énekét, vaginadalokat, szülőfalum vaginaénekét.

Azóta nem, mióta hosszú, vastag puskacsövet nyomtak belém a katonák. Jéghideg a puskacső, megfagy tőle a szívem. Nem tudom, elsütik-e a fegyvert, vagy keresztültolják riadt, vergődő agyamon. Hat szörnyeteg orvos, fekete maszkban... most borosüvegeket nyomnak belém... és seprű nyelét... aztán a seprű másik végét is.

A vaginám: zúgó folyó vize, kristálytisztá, napégette kövekre fröccsenő víz, napégette köveket áztató, sziklák repedéseit csiklandozó körforgás.

Azóta nem, mióta hallottam a kettévágott citrom sikolyával szétszakadó bőr hangját, mióta kezemben maradt egy leszakadt bőrdarab a vaginámból... ajkának egyik fele – mióta csonka lett, és én is csonka lettem vele.

A vaginám: zúgó folyó mentén, termékeny falu. Az én vaginám: az én otthonom.

Azóta nem, mióta ürülék és égett hús bűzében hét napig használtak felváltva... és bennem hagyták mocskos spermájukat. Mérgezett vizű, gennyes folyó lettem, elpusztult bennem az élet, elpusztultak a halak is.

A vaginám: zúgó folyó mentén, termékeny falu.

Elfoglalták, lemészárolták, felégették.

Nem érintem meg többé.

Nem járok arra.

Máshol lakom.

Nem tudom, hol.

A V-NAP NYILATKOZATA

*V-nap,
míg véget nem ér az erőszak*

A V-napot a nők elleni erőszakra válaszul szervezzük.

A V-nap látomás: egy olyan világré, ahol a nők biztonságban és szabadon élhetnek.

A V-nap követelés: a nemi erőszaknak, a vérfertőzésnek, a bántalmazásnak, a női nemi szerv megcsonkításának, a szexrabszolgáságnak meg kell szünnie.

A V-nap bátorítás: hisszük, hogy a nőknek alkotással és gyarapodásban kell tölteniük az életüket, nem pedig úgy, hogy szörnyű atrocitásokat élnek át, és sérülésekből lábadoznak.

A V-nap katalizátor: azzal, hogy adományokat gyűjtünk és tudatosságot teremtünk, egységesítjük és megerősítjük a létező erőszakellenes erőfeszítéseket. Azzal, hogy messze ható tudatosságot ébresztünk, világszerte megalapozzuk az új oktatási, védő és jogi intézkedéseket.

A V-nap folyamat: addig dolgozunk, amíg kell. Nem hagyjuk abba, amíg meg nem szűnik az erőszak.

A V-nap különleges nap: a V-nap minden évben Valentin-napon van, így ünnepeljük a nőket és az erőszak megszüntét.

A V-nap erős, heves, megállíthatatlan mozgalom és közösség. Csatlakozz hozzánk!

Látogasd meg honlapunkat: www.vday.org